

Александар Богићевић*

*Институт за стратегијска истраживања,
Универзитет одбране, Београд*

QUAD КАО МЕХАНИЗАМ УРАВНОТЕЖАВАЊА НР КИНЕ У ИНДО-ПАЦИФИКУ – СТУДИЈА СЛУЧАЈА ИНДИЈЕ

Сажетак

Као једна од држава које у расту моћи и утицаја НР Кине у Азији виде претњу у блиској будућности, Индија представља силу у успону и кључног актера у акваторију Индијског океана. Иако врло неповерљива према Кини и њеним амбицијама, Индија је, у складу са својом спољнополитичком традицијом несврставања, одбијала укључивање у било какве видове сарадње који би се могли перципирати као војни савези или њихови зачеци. Међутим, инцидент у Бутану 2017. године, а потом и окршај на Сино-индијској граници 2020. године указали су Делхију на потребу за прилагођавањем постојећих спољнополитичких принципа новој реалности. Индија је услед значајне асиметрије у моћи која постоји у корист Кине одлучила да пружи сагласност оснивању Четвоространог безбедносног дијалога, односно QUAD, заједно са САД, Аустралијом и Јапаном новембра 2017. године. Циљ овог рада јесте објашњавање еволуције индијске политике према Кини у периоду након 2017. године кроз призму неореалистичке теорије, прецизније концепта

* Имејл адреса: aleksandar.bogicevic@mod.gov.rs; ORCID: 0009-0006-7450-5193.

спољног уравнотежавања (external balancing). Аутор кроз примере инцидената, са посебним акцентом на догађајима у Бутану 2017. године и Сино-индијској граници 2020. године као кључним, објашњава поступно заштитивање индијског држања према Пекингу исказаним кроз продубљивање сарадње у оквиру QUAD. Такође, рад ће анализирати разлоге за балансирање индијске владе између уравнотежавања кроз QUAD и дистанцирања од анти-кинеских наратива који прате овај вид сарадње. Разлози за лимитирано учешће Индије може се пронаћи у њеној стратешкој култури која се темељи на неулажењу у савезе који креирају одређене обавезе, али и страху да би даље приближавање Вашингтону могло имати супротан ефекат и довести до још већег притиска Кине.

Кључне речи: *Индија, НР Кина, QUAD, спољашње уравнотежавање, Индо-Пацифик, надметање, мултилатерална сарадња, Сједињене Америчке Државе.*

УВОД

Успон Народне Републике Кине представља највећи изазов америчком поретку на простору Индо-Пацифика од његовог успостављања након краја Другог светског рата. Појава изазивача са огромним економским и растућим војним капацитетима перципирана је као претња постојећем поретку у региону, изазивајући процес балансирања од стране водећих држава Индо-Пацифика што се осликало и на њихове стратешке документе. Аустралија, у својој Стратегији националне одбране из 2024. године, наводи Кину као безбедносни ризик и главни извор претњи (Australian Government Defence 2024, 12–14); исто су учиниле и Сједињене Државе 2022. године у својој Стратегији националне одбране, стављајући обуздавање кинеске агресије у сам врх приоритета (United States Department of Defence 2022, 1–4), а врло сличну позицију је заузела и влада у Токију 2022. године (Government of Japan 2022, 4–6).

Као производ тежњи да се институционализује политика балансирања, Сједињене Државе, Аустралија, Јапан и Индија новембра 2017. године креирају Четворострани безбедносни дијалог (*Quadrilateral Security Dialogue*), познатији као QUAD. Ипак, сарадња у оквиру QUAD-а имала је сложену динамику, пре свега у Индији, круцијалном актеру на простору Индијског океана, без чијег учешћа би домети овог вида сарадње били знатно умањени и географски ограничени на Пацифик. Неодлучност Делхија поводом ове сарадње изазвана је сложеним односима Индије и Кине, али и нехруовском спољнополитичком традицијом која у први план ставља принципе несврстаности и неутралности. Оваква традиција, не само да је некомпатабилна са продубљивањем сарадње у оквиру QUAD-а, већ доводи у питање и кредибилност Индије као лојалног партнера (Ganguly 2022; Grossman 2022), на шта су поједини амерички званичници указивали у контексту индијске сарадње са Москвом и након почетка рата у Украјини (Deccan Herald 2024; Business Standard 2023).

Међутим, догађаји из 2017. и 2020. године, као и наставак тренда везивања Пакистана за Кину, натераће Делхи да промисли још једном о свом односу према оваквим видовима мултилатералне сарадње. Увећано присуство кинеске војске у пограничном појасу које је довело до неколико ескалација тензија (2017. године на платоу Доклам и 2020. године на реци Галван) демонстрирали су Делхију да се налази под притиском на који самостално није могао одговорити. Решење је пронађено у уравнотежавању, односно у сигнализирању отворености за сарадњу са великим демократијама Западног Пацифика, а потом и продубљивању сарадње. Тиме је QUAD постао механизам исказивања степена незадовољства Индије према политици коју Пекинг води у Јужној Азији и Индијском океану. Ипак, Делхи је у значајној мери и даље уздржан од отворених анти-кинеских порука и тумачења QUAD као војног савеза упереног против ширења кинеског утицаја како би се спречило давање повода Пекингу за иницирање нових криза.

Рад је посвећен анализи еволуције става Модирјевој владе у погледу QUAD као одговора на јачање утицаја Кине у непосредном окружењу Индије које она посматра као своју интересну сферу. Примаран фокус рада усмерен је ка билатералним односима Индије и Кине у периоду од 2017. до 2024. године, са посебним фокусом на 2017. и 2020. годину када су се и одиграли догађаји кључни за

промену индијске перцепције QUAD. Аутор у раду објашњава спољнополитичке потезе владе Индије као пример уравнотежавања агресивног понашања Кине у пограничном појасу кроз постепено померање ка сарадњи са Сједињеним Државама и њеним блиским партнерима, Аустралијом и Јапаном.

НЕСВРСТАВАЊЕ КАО КАРАКТЕРИСТИКА СПОЉНЕ ПОЛИТИКЕ ИНДИЈЕ

Све до појаве Кине као изазивача поретка креираног од стране Сједињених Држава, Индија је била тврди поборник неуласка у различите одбрамбене аранжмане, чак и у периоду након краја Хладног рата када се сматрало да је несврстаност обесмишљена (Miller 2021). Ипак, смањење јаза између Пекинга и Вашингтона, као и растуће амбиције изазивача поретка, утицали су на то да државе најближе Кини покушају на неки начин одговорити њеном ревизионизму.¹ Поред опције да се придруже изазивачу у његовом подухвату поткопавања постојећег поретка, државе су се знатно чешће одлучивале за хеџинг (*hedging*), као привремену меру, или пак за уравнотежавање, коме су се окренуле водеће демократске државе Индо-Пацифика, Аустралија и Јапан.

Узимајући бројне факторе у обзир као што су географски положај, доступни материјални и људски ресурси или положај у међународном систему, државе имају неколико опција. Могу покушати употребити своје ресурсе и покушати да самостално спроведу уравнотежавање (унутрашње балансирање) или пак покушати са креирањем коалиције или разбијањем противничке (спољашње балансирање) (Waltz 1979, 118). Такође, државе могу ставити фокус на развој војне силе (тврдо балансирање), покушати са невојним облицима моћи да уравнотеже претњу (меко балансирање) или се ослонити на неки од специфичнијих облика уравнотежавања као што су негативно (Kai He 2012, 154–191), зонско (Tarapore 2023, 239–257) или прикривено (Meijer and Simón 2021, 463–481).

Поред Сједињених Држава, друге велике силе нису довољно снажне како би самостално могле, кроз унутрашње балансирање,

¹ Постоји врло развијена дебата о позицији НР Кине у постојећем међународном поретку, односно о ревизионистичком карактеру њене политике. У контексту овог рада, под појмом кинеског „ревизионизма” подразумевају се претензије у Јужном кинеском мору, на територију Индије у пограничном појасу, као и изградња међународних институција и форума који представљају пандан постојећим видовима сарадње (Panda 2020, 4).

одговорити на изазов који представља Кина. Са друге стране, бројне државе Азије, а посебно оне смештене у њеном југоисточном делу, невољне су да започну процес спољног балансирања тежећи очувању њихове спољнополитичке аутономије и од Кине и од САД (Nedić 2023). Инсистирање на спољнополитичкој аутономији и политици одржавања, макар привидних, добрих односа са Пекингом, представља окосницу политика већине држава макрорегије Индо-Пацифика.

Међу актерима који теже очувању стратешке аутономије, Индија се налази у необичној позицији. Са једне стране, она представља веома амбициозну велику силу која располаже значајним потенцијалом за даљи раст, док са друге, она је и даље далеко слабија од Кине што јој ограничава спољнополитичке опције. Такође, више конкуритивних стратешких култура које постоје у Индији распирују даљу дебату о правцима и приоритетима спољне политике. Баџпаји (*Chietigj Bajpae*) идентификује 3 доминантне стратешке културе (Вајрае 2022, 67): нехрувијанизам као свој основ узима солидарност са земљама у развоју и политику несврставања; неолиберализам се темељи на промоцији економске сарадње и противљењу тумачења трговине као игре нултог збира (добрио је на значају почетком деведесетих година када је индијска економија започела са процесом либерализације) (Hoffman 2004, 33–34) и хиперреализам који се фокусира на војно преимућство или одржавање равнотеже снага, а везује се најчешће за јаке лидерске фигуре индијске политике као што је Индира Ганди (премијерка у периоду 1966–1977, 1980–1984) (Вајрае 2022, 69).

Ове супротстављене стратешке културе имају и специфична виђења Кине која проистичу из њихових различитих основних постулата: нехруовска култура у Кини не види ривала већ силу која ће унети стабилност на простор Азије; неолиберализам има двоструку перцепцију: Кина може бити и значајан трговачки партнер, али и извор жестоке конкуренције, док хиперреализам у Кини види искључиво такмаца и силу коју треба уравнотежавати (Hoffman 2004, 33–34). Другим речима: за нехрувијанизам Пекинг је партнер, за неолиберале и прилика и изазов, а за хиперреалисте само претња (Вајрае 2022, 67).

Мандати Нарендре Модиа су добар пример како се ове три стратешке културе преплићу у спољној политици: инсистирање на стратешкој аутономији (што је у суштини ранија политика

несврстаности) и принципу „свет је једна породица” у званичном наративу одлике су нехрувијанске стратешке мисли; жеља за продубљивањем економске сарадње са државама Азије, промоција различитих развојних стратегија и привлачење страних директних инвестиција, које неретко долазе управо из Кине, одлике су неолиберализма док су жеља за уравнотежавањем Кине кроз јачање сопствених војних капацитета и сарадњу са Сједињеним Државама одлике хиперреалистичке стратешке културе (Hoffman 2004, 39–40). Ово је примењиво и на односе са Пекингем: држава може подржавати сарадњу са Кином у успостављању мултиполарног поретка, са друге стране тежити развоју сарадње на економском плану, а истовременом одобравати конфронтирајућу политику на спорној граници у Хималајима.

Владе Индије, па тако и Модире, традиционално не публикују акте као што су стратегија националне одбране или стратегија националне безбедности што оставља огроман простор за слободне интерпретације потеза Делхија. Тумачења и именовања стратегије Индије има подједнако колико и аутора који се баве њеном спољном политиком и стратешким промишљањем. Посматрајући тумачења и називе њене стратегије, као што су хецинг стратегија (Spektor 2023) или несврстаност 2.0 (Traub 2022), може се закључити да вредност коју Индија даје слободи избора у спољној политици, односно стратешкој аутономији, као и избегавање уласка у чврсте савезе са другим државама које би могле да јој оспоре или ограниче ту слободу (Spektor 2023) представља најмањи заједнички садржалац њене стратегије која се ослања на нехрувијанску и неолибералну стратешку културу. Одржавање добрих односа са свим половима моћи, осим што је у потпуности у складу са нехрувијанизмом, потпомаже и неолибералну политику која има за циљ раст економије Индије што може бити поспешено развојем сарадње са свим светским половима моћи.

Међутим, успон Кине и ширење њеног утицаја на индијске суседе учинио је да страхови од њеног успона испливају на површину што је учинило хиперреалистичку стратешку културу изузетно примамљивом за индијску елиту која у уравнотежавању, посебно у њеном спољашњем облику, види решење за изазов који представља Пекинг (Traub 2022). Такође, јачање утицаја Пекинга у Индијском океану, али и раст моћи саме Индије, навео је индијске стратеге и аналитичаре да све више размишљају о овом акваторију као својој

интересној сфери. Имајући у виду догађаје о којима ће бити речи у наставку, може се рећи да се период након 2017. године показао кључним за померање фокуса стратешке културе са нехрувијанске несврстаности ка конфронтирајућој спољној политици која је одлика хиперреалистичког виђења света.

НАДМЕТАЊЕ У БУТАНУ – ПРВА ФАЗА УРАВНОТЕЖАВАЊА

Средиште проблема који онемогућава изградњу добрих билатералних односа Делхија и Пекинга јесте спор око недефинисане границе који је започет и пре него што су Индија и Кина добиле своје модерне облике као државе. Надметање у овом планинском појасу примарно представља просторну димензију њиховог ривалства, али у једној мањој мери, присутно и позиционо ривалство јер укључује и борбу за утицај у државама које су саставни део географије овог простора. Колико су супротстављена мишљења у погледу границе илуструје поређење званичних изјава о њеној дужини: индијски званичници сматрају да се граница протеже између 3.400 и 4.000км, док се кинески придржавају бројке од 2.000 километара дужине (Joshi 2022, 90).

Деценије нерешавања пограничног спора довеле су до значајног степена милитаризације Линије стварне контроле² унапређењем инфраструктуре у претходном периоду кроз изградњу путева, писти и полетних места за хеликоптере, као и објеката за смештај војника (Berkofsky 2023, 122). Међутим, Пекинг има значајне предности на овом пољу: поседује већу економију што пружа више ресурса на располагању и раније је почео са својим грађевинским подухватима што му је дало почетну предност (Suryanarayana 2021, 228). Напредак који је Кина остварила у инфраструктури пратили су и војни маневри који су утицали на померање границе на штету Индије путем салама тактике коју Пекинг примењује и у Јужном кинеском мору против држава Југоисточне Азије. Ова тактика подразумева напредовање ситним корацима, без привлачења пажње међународне заједнице и без подизања тензија са циљем остваривања малих добитака који се временом акумулирају (Chellaney 2013). У оним ситуацијама када се Индија успротиви и

² Назив за линију која разграничава Индију и Кину. Ова линија не прати ниједан билатерални споразум већ је одређена фактичком контролом на терену.

пружи отпор, кинеске снаге се најчешће одлучују за делимично повлачење и деескалацију тензија задржавајући одређени део спорне територије, јер се само у ретким ситуацијама догоди потпуно повлачење на почетне положаје (Deepak 2022, 169).

Овакво маневрисање са собом носи ризик од ескалације и „преласка преко прага толеранције” друге стране, нешто што се и догодило на Доклам платоу, где је избио први важан „окршај” средином јуна 2017. године. Након уласка кинеске војске на спорну територију и позива бутанске владе Њу Делхију у помоћ, индијска војска се укључила у надметање. Након 73 дана тензија, криза је окончана повлачењем кинеских снага без промене *status quo*, чиме су победу однеле Индија и Бутан (Medcalf 2020, 143). Међутим, високе тензије које су обележиле овај догађај указивале су на чињеницу да је неповерење између актера, а посебно Индије према Кини, високо и да би до сукоба у сличним ситуацијама у будућности ипак могло доћи, што ће се и обистинити три године касније.

Исходи ових догађаја били су значајнији него што се то чинило непосредно након окончавања кризе, како по билатералне односе Индије и Кине, тако и по питању индијског држања према другим, екстрарегионалним актерима. Показало се да је дотадашња политика релативне екви дистанце између Пекинга и Вашингтона неодржива и погубна по индијске интересе у региону што је захтевало њену ревизију и прилагођавања. Асиметрија моћи и доступних ресурса, који постоје на штету Индије, сугеришу да би покушаји тврдог уравнотежавања имали лимитирани ефекат на понашање Кине. Са друге стране, прихватањем спољашњег балансирања као решења за напредовање кинеске војске на граници не би изазивало додатну потрошњу ресурса, али би послало јасан сигнал Пекингу у ком правцу ће се кретати спољна политика Индије ако се настави тренд заузимања територије.

Спољашње уравнотежавање као начин сигнализирања незадовољства кинеском политиком у Хималајима исказао се у облику оживљавања сарадње између Сједињених Држава, Аустралије, Јапана и Индије у виду Четвоространог безбедносног дијалога (*Quadrilateral Security Dialogue*). Први састанак QUAD одржан је током самита ASEAN у Манили новембра 2017. године и обухватио је питања као што су слобода пловидбе у Индо-Пацифику, поморску безбедност и поштовање норми међународног права (Gale and Shearer 2018). Стављање фокуса на ове области указује на антикинески

карактер овог форума, посебно у контексту тензија у Јужном кинеском мору где постоје значајни спорови између Кине, на једној страни, и свих других приобалних држава који је, у случају Филипина, дошао чак и до међународних судова. Као кључна тема првог, али и наредних састанака показале се осигуравање слободе пловидбе Јужним кинеским морем чиме се инсистира на спречавању кинеске доминације акваторијом који чини један од најважнијих делова светске мреже поморске трговине.

Ипак, званичне изјаве држава учесница биле су различитог тона оличавајући неједнакости које постоје између њих у погледу перцепције кинеске претње. Тако је Индија, као држава која је најдиректније угрожена од Кине, изостала из заједничке званичне изјаве са самита која се односила на слободу пловидбе и прелета, поштовање међународног права и поморске безбедности (Gale and Shearer 2018). У даљој жељи да се избегне потпуна антагонизација Кине, Делхи се покушавао оградити од анти-кинеског наратива који је пратио QUAD, покушавајући да га раздвоји од „слободног и отвореног Индо-Пацифика”, концепта који су у фокус стављали САД и Јапан (Smith 2019). Индијски званичници инсистирали су на ставу да овај вид сарадње „није уперен против нечега или некога”, већ да се „залаже за нешто” и да у њему има места и за друге који су вољни да сарађују (Malhotra 2023).

Негирање антикинеског карактера QUAD и изостајање из појединих заједничких изјава учесника говоре да је Индија и даље била спремна на нормализацију односа са Кином, упркос врло напетом ситуацији која се одвијала у Бутану током лета 2017. године. Са друге стране, могућност ојачавања билатералне сарадње кроз састанке QUAD-а били су врло важни Делхију (Malhotra 2023). Овим је Индија ступила у облик сарадње који се бави областима за које је изузетно заинтересована као што су сарадња у креирању и размени знања и нових технологија, помоћ у ванредним ситуацијама и размена информација о активностима на мору (de Estrada, 2023), а да није напустила своју стратешку аутономију.

Након што се ситуација смирила поводом дешавања на Докламу, дошло је до „рестарта” односа Индије и Кине који је уследио са Модиевом посетом Вухану и састанка са Си Ђинпингом априла 2018. године. Иако састанак није решио ниједно од спорних питања, сусрет је утицао на то да се Моди додатно удаљи од анти-кинеских наратива што је било видно током његовог говора на Шангри-Ла

дијалогу, који је уследио убрзо након посете Кини. Током излагања, показао је своју резервисаност према ставовима других чланица QUAD у погледу Кине рекавши да „Индија не види Индо-Пацифик као простор намењен само за одређену групу држава” (Grossman 2019). Тиме је додатно указао на постојање могућности помирења и поправљања односа са Пекингом, као и да сарадња са западним демократијама за њу не значи и дефинитивно захлађивање односа према Кини.

Још један знак да Индија ипак није желела да се сарадња у оквиру QUAD протумачи као антикинески војни блок могло се очитати и из одбијања Делхија да прихвати учешће Аустралије у поморској вежби MALABAR коју Индија организује на двогодишњем нивоу, заједно са Сједињеним Државама, Јапаном и другим азијским државама. Такође, Делхи је у више наврата покушавао да минимализује улогу QUAD и могућност даље експанзије на државе Западног Пацифика потенцирајући лидерску и централну улогу ASEAN, организације држава Југоисточне Азије (Grossman 2019).

Доклам је демонстрирао спремност индијске владе да се супротстави Кини у пограничном појасу, паралелно мењајући курс своје спољне политике. Ипак, након приласка усмереног ка QUAD, Делхи није желео наставити антагонизацију Пекинга кроз потпуно прихватања анти-кинеских наратива. Модирева влада је схватила да је неопходно сигнализирати Пекингу спремност на уравнотежавање кроз сарадњу у оквиру QUAD, али и постојање простора за помирење. Пекинг је посегао за минимизирањем штете кроз организовање састанка у Вухану, али никакви трајни позитивни резултати нису постигнути док се Делхи, из неповерења према намерама Кине (Богићевић 2023, 51), полако окретао сарадњи са САД и другим западним демократијама на Пацифику. Иако се тренд напредовања кинеске војске у пограничном појасу наставио врло споро и наредних година, показало се да Индија краткорочно одговара отпором, а дугорочно кретањем у правцу Вашингтона.

ОКРШАЈ НА РЕЦИ ГАЛВАН – ПРОДУБЉИВАЊЕ САРАДЊЕ ИНДИЈЕ И QUAD

Већ током јануара 2020. године различити индијски медији почели су извештавати о концентрисању значајног броја кинеских војника у близини Линије стварне контроле након чега су убрзо

уследили и чарке са индијским снагама. (Ganguly, Padresi and Thompson 2023, 119) Након дугих преговора локалних команџа и најављеном примирју и повлачењу на почетне положаје, које је најављивало смиривање тензија, дошло је до великог окршаја у долини реке Галван који је за последицу имао погинуће 20 индијских и најмање четири кинеска војника (The Klaxon 2022).

Окршај на Галвану довео је до првог случаја смрти војника у пограничном појасу још од 1962. године, а за последицу је имао значајно захлађење у билатералним односима на штету Пекинга. Кинеска аналитичарка Јун Сун (*Yun Sun*) сматра да је „Кина можда добила битку у Ладаку [регији у Хималајима где се догодио окршај], али је изгубила рат” (2020) јер је сукоб на граници продубио неповерење свих регионалних актера према Кини, а посебно Индије. „Ово је уништило и последњу наду, ма колико она слаба била, да ће Индија прихватити кинеску регионалну хегемонију”, закључује Сун (2020). О значају који индијски званичници придају овом догађају показује и изјава министра спољних послова Субрахмањама Џаиншанкара (*Subrahmanyam Jaishankar*) коју је дао две године након догађаја из јуна 2020. године у контексту билатералних односа Пекинга и Делхија: „о стању билатералних односа одлучиваће стање на граници” (The Indian Express, 2022). Непосредна реакција Индије прелила се из сфере одбране и дипломатије у области културе, економије, као и многе друге у ономе што министар спољних послова Џаиншанкар назива „рекалибрисање политике према Кини” (Pathak and Hazarika 2022, 92).

Индијски економски капацитети онемогућавају Делхију да парира Пекингу на овом пољу чиме се њен потенцијал за унутрашње уравнотежавање знатно смањује (Tagarore 2023, 242). Такође, иако се чине кораци ка јачању оружаних снага, лимитиран буџет за одбрану приморава Модиреву владу на одређене компромисе на овом пољу што спречава Индију да се ослани на тврдо уравнотежавање (242–243). Због немогућности да се ослани на своје унутрашње капацитете, Делхи се окренуо другим актерима који желе да запрече даље напредовање Кине у чему је успео да оствари значајан напредак.

Кретање у правцу спољашњег уравнотежавања убрзо се могло видети кроз укључење Аустралије поморској војној вежби MALABAR, читаву деценију након последњег окупљања морнарица држава QUAD у Индијском океану. Тиме је овај формат развоја интероперабилности оружаних снага постао војни пандан QUAD

(који је требало да служи као средство за сузбијање кинеског утицаја на простору Индо-Пацифика) (Pathak and Hazarika 2022, 92). Важност коју су одиграли догађаји на Галвану у погледу индијске политике према Кини сумира Фенг Жанг: „Ако је Доклам био кључан у индијском поновном промишљању QUAD, Галван је био пресудан у прихватању и QUAD и стратегије за Индо-Пацифик” (Деерак 2022, 146). Упркос покушајима да умањи штету, Пекинг је доживео значајан ударац у својој намери држања Индије и Сједињених Држава на међусобном одстојању.

Први значајан састанак QUAD након окршаја на Галвану одржан је марта 2021. на коме су се окупили (у видео формату, услед пандемије коронавируса) лидери све четири државе. Осим тога што је то био први скуп на највишем нивоу, био је то и први догађај на коме су се чланице договориле око заједничког саопштења под називом „Дух QUAD” у коме је једна од кључних тачака залагање за „слободни, отворени, инклузивни и здрави Индо-Пацифик који је утемељен у демократским вредностима” (White House, 2021). Такође, Индија се маја 2022. године придружила активностима у домену подизања свести на морима у којима учествују и друге државе QUAD, потез који се може окарактерисати као антикинески, мада такво тумачење Делхи покушава упорно оспорити (de Estrada 2023).

Упркос томе што Делхи са Канбером, Токијом и Вашингтоном развија билатералну сарадњу на пољу безбедности (заједничке војне вежбе копнених и поморских снага, 2+2 састанци министара спољних послова и одбране и размена информација), Модyjeва влада се и даље суздржава од потпуне подршке мултилатералној сарадњи на пољу традиционалних питања безбедности у QUAD, промовишући сарадњу у неким другим областима. Ипак, одлука да се Аустралија прикључи заједничкој војној вежби представља јасан сигнал званичницима у Пекингу да ће Делхи на даље притиске Народноослободилачке армије на Хималајима одговорити продубљивањем сарадње у QUAD.

Након инцидента у долини реке Гвадар, односи Делхија и Пекинга пали су на најнижи ниво још од почетка шездесетих година прошлог века када је Кина победила у кратком рату на Хималајима. Као одговор на растућу претњу коју представља Кина на њеној северној граници, Индија се одлучила за даље унапређење сарадње у оквирима QUAD подижући ниво састанака на највиши ниво, одржавајући заједничку поморску вежбу и постижући неколико споразума о партнерству са државама чланицама. Међутим,

непосредна близина Кине, у односу на Јапан, САД и Аустралију, и даље значајно утиче на држање Индије и ублажавања антикинеског наратива који прати одређене потезе QUAD, али и само његово постојање.

Иако догађаји из 2020. године представљају вододелницу у индо-кинеским односима, то пак не значи и потпуно препуштање Делхија циљевима и наративима QUAD, а посебно не визији ове сарадње као савеза либералних демократија у борби против кинеског ауторитаризма и експанзионизма. Делхи изузетно цени своју стратешку аутономију и неће је напуштати што се могло уочити у пропуштању осуде анти-демократског понашања владе у Бангладешу, али и неких потоњих потеза као што је сарадња са Москвом. Модри и његова влада су свесни војне и економске надмоћи коју Кина поседује и незавидног положаја у коме се налазе, а која од њих изискује прагматичност, а не идеолошко чистунство, за шта неретко западни званичници немају разумевања.

БУДУЋНОСТ ИНДИЈЕ У QUAD

Позиција и улога Индије у QUAD значајно је комплекснија у односу на друге државе учеснице. Пре свега, она има врло активан спор на својој копненој граници са Кином. Такође, Пекинг је изразито присутан и у индијском непосредном окружењу, у региону Јужне Азије, играјући улогу заштитника Пакистана и финансирајући различите пројекте у државама као што су Бангладеш и Непал, чиме покушава да их придобије на своју страну, што представља значајан безбедносни ризик, али и потенцијални политички пораз за Делхи. Свако самоиницијативно или значајније приближавање Индије Сједињеним Државама и QUAD може изазвати реакцију Кине у виду изазивања локалне кризе или јачања присуства у индијском непосредном суседству што је исход који Делхи по сваку цену жели да избегне.

Са друге стране, Индија и Кина имају опречна виђења жељеног поретка. Визија Пекинга подразумева равноправан однос са САД на глобалном нивоу, а доминантан положај у региону где би Кина била централна фигура поретка, место које је и историјски заузимала (Rozman, 2012, 144; Zhao Suisheng 2015, 382; Roth 2023, 113–115). За Индију, мултиполарни поредак у коме ни Кина ни Сједињене Државе немају последњу реч представља најпожељнији

исход промена у међународном поретку (Madan 2021, 7). Због тога QUAD игра пресудну улогу у индијском ангажовању Кине: он представља кључан форум за сарадњу са важним државама Пацифика као што су САД, Јапан и Аустралија, а не обавезује Делхи на одређене поступке и потезе, које заступају друге чланице, а које би Пекинг могао протумачити као провокацију вредну ескалације кризе (Malhotra 2023). Тренутни формат не подразумева улазак у одбрамбени систем савезништва, а притом доприноси у решавању неких других, нетрадиционалних безбедносних изазова као што су климатске промене и помоћ током ванредних ситуација што је од изузетне важности за Индију.

Модијева влада је посебно пажљива у погледу везивања за QUAD у контексту идеје о савезу либералних демократија против ауторитарне Кине, како то тумачи амерички председник Џозеф Бајден (Miller 2021). Првенствено, индијска спољнополитичка традиција као највећу вредност поставља аутономију у одлучивању. Такође, сам Модисе налазио у више наврата као мета критика партнерских држава поводом ауторитарних тенденција његове власти и антагонизације муслиманске заједнице у Индији. Дефинисање QUAD као савеза либералних демократија обавезала би Делхи на другачије поступање у унутрашњој политици и отворило га додатној критици, нешто што Модисе спреман учинити.

На спољнополитичком плану такође постоје значајна мимоилажења између Индије и њених партнера. Пре свега, Делхи је значајно толерантнији према аутократским понашањима различитих режима у његовом непосредном окружењу. Дobar пример такве политике било је држање индијских званичника поводом политичке ситуације у Бангладешу где се на власти одржавала Авами лига кроз употребу све недемократских средстава политичке борбе. У жељи да спречи јачање кинеског утицаја у Јужној Азији, Модисе избегао да јавно осуди свог блиског савезника, Авами лигу, за изборне нерегуларности које су се понављале у више изборних циклуса, а које су додатно делегитимисале њену владавину (Anwar 2023). Штавише, Индија се служила и својим међународним утицајем како би заштитила своје partnere од критика које су долазиле са Запада (Anwar 2023).

Такође, Модисева влада се за сада вешто држи по страни и у сукобу у Украјини, бирајући да не уведе санкције Русији и декларативно осуди њену агресију, покушавајући тиме да задовољи

обе стране. Покушај економске изолације Русије од стране Запада отворио је велики простор за Индију којој су јефтине енергенти кључни за њен економски развој. О наглom скоку трговине између Индије и Русије најбоље говори податак о увозу нафте: од почетка сукоба увоз овог енергента из Русије скочио је са 2,5 милијарди долара у 2021. години на 31 милијарду током 2022. године, што је раст од чак 13 пута за годину дана (Dhar 2024). Са друге стране, Индија служи и као један од главних посредника између западних тржишта производа дуалне намене и Русије, којој је санкцијама онемогућен приступ (Dendrinou and Nardelli 2024). Тиме су Москва и Делхи значајно продубили трговинску размену, упркос сталним и огромним притисцима Вашингтона на Модија да престане са таквом сарадњом.

Тврдоглаво одбијање да се придружи санкцијама Русији угрозило је и добре односе са Јапаном, посебно након убиства Шинза Абеа јула 2022. године, једног од главних архитеката идеје јапанско-индијског приближавања (Deb 2024). Делхи је одбио да дозволи слетање јапанског транспортног авиона који је носио хуманитарну помоћ за грађане Украјине што је изазвало велико незадовољство јапанске владе (Chaudhury 2022). Токио је, са друге стране, узвратио одбијањем да Индију уврсти на листу актера који имају приступ осетљивим подацима из области економије, критичне инфраструктуре, микрочипова и сајбер безбедности (Deb 2024). Тиме је Делхи, за разлику од Аустралије и Сједињених Држава, остао ускраћен за важан извор информација, али и за признање кредибилног партнера (Deb 2024).

Модијева влада не може антагонизовати своје partnere, али истовремено се не може ни у пуној мери придружити њиховим политикама и ставовима према Кини. Делхију је изузетно важно да Кина не постане доминантна сила у Азији, али му је подједнако, ако не и важније, да се економски развој настави и одржи социјални мир који се на моменте показује врло крхким, а то је немогуће без Кине и Русије који су међу најважнијим трговинским партнерима Индије (Madan 2021, 7). Кина заузима позицију највећег трговинског партнера Индије, доминирајући изузетно важним пољима као што су електрични уређаји, телекомуникациона опрема или хемијски производи (United Nations Comtrade 2023). Такође, Њу Делхи је учесник различитих иницијатива у којима Пекинг има истакнуту позицију као што су Азијска инфраструктурна инвестициона банка, BRICS

или Шангајска организација за сарадњу, подстичући тиме њихову кооперацију у бројним областима. Овакви облици мултилатералне сарадње имају универзалистички карактер, обухватајући бројне државе што омогућава Индији да ублажи постојећу асиметрију моћи у односу са Кину (Panda 2021, 7).

Међутим, Делхи се неретко одлучивао за повлачење из различитих иницијатива, посебно из оних за које је сматрао да би могле угрозити националну безбедност или стратешку аутономију. Пројекат Појас и пут управо је пример бојазни Делхија да би сарадња са Кином могла угрозити националне интересе о чему говори и изјава државног секретара Министарства спољних послова Индије, Мобашира Акбара (*Mobasher Akbar*) да ће Делхи сарађивати у пројектима све док они поштују принципе транспарентности, суверености, територијалног интегритета и међународног права (Ministry of External Affairs of India 2017). Најава изградње кинеско-пакистанског коридора 2017. године, преко територије на коју Делхи полаже право, појачала је страхове индијских званичника да је читава иницијатива Појаса и пута безбедносна претња, а не економска прилика што је на крају и био главни разлог зашто се Индија у потпуности повукла (Sachdeva 2019). Слична ситуација се поновила и две године касније када је Индија иницијално прихватила учешће у преговорима о Свеобухватном регионалном економском партнерству (*Regional Comprehensive Economic Partnership – RCEP*) да би се потом повукла, уплашена да би кинеска роба могла остварити доминацију индијским тржиштем (Вајрае 2022, 201).

Тензије на граници и блиска сарадња Кине и Пакистана учинили су Индију врло резервисаном у погледу намера Пекинга и непосредне сарадње са њим на великим пројектима као што је то био случај у иницијативама Појас и пут и RCEP. Потребе индијске економије захтевају добре односе са Кином, али дубоко неповерење у однос Пекинга према интересима Индије у региону Јужне Азије ограничавају домете билатералне сарадње. Страх од кинеске политичке и економске превласти доводи до дефанзивног понашања Делхија које се огледа како у покушајима ограничавања кинеског утицаја у привреду (Pant and Manikar 2024), тако у приближавању Сједињеним Државама у сфери безбедности.

ЗАКЉУЧАК

Почетак XXI века у први план избацио је неколико нових великих сила које претендују да заузму што бољу позицију у међународном поретку у чему је најдаље отишла Кина, која је захваљујући својим огромним економским, али и растућим војним капацитетима дошла у позицију да оспорава доминацију Сједињених Држава. Ипак, претензије на самосталну доминацију Азијом нису пронашле позитиван одјек међу лидерима Индије, који у кинеској визији поретка не виде простор за своје амбиције. Неповерење које је присутно у билатералним односима Пекинга и Делхија почело је излазити на површину са интензивирањем кризе на нестабилном пограничном појасу у коме обе стране имају територијалне претензије.

Први знак растућег кинеског притиска у пограничном појасу у време мандата Нарендре Модија догодио се на платоу Доклам средином 2017. године када је замало избегнут окршај између индијских и кинеских војника. Упркос томе што је међународна реакција изостала, догађаји из Бутана продубили су постојеће неповерење индијске елите према намерама Пекинга што се исказало кроз буђење интересовања Делхија за сарадњу са Аустралијом, Јапаном и САД у оквиру QUAD. Јесени исте године Индија присуствује првом састанку QUAD, показујући свој став према кинеском експанзионизму. Међутим, Делхи је и даље био врло резервисан за давање отворених анти-кинеских порука и повлачења ризикантних потеза надајући се да би Пекинг могао променити своју политику.

До промене кинеске политике није дошло што је довело до стагнације у односима. Преломни догађај за Сино-индијске односе догодио се јуна 2020. године када је окршај у долини реке Галван довео тензије између ове две државе до врхунца. За разлику од догађаја 3 године раније, подршка Индији је дошла са бројних страна, а најважније, из Беле куће, која је оштро осудила кинеско држање у овој кризи. Сукоб је изазвао национални револт и изливе анти-кинеског сентимента у јавном простору што је брзу нормализацију односа чинило једнаким политичком самоубиству за Модијеву владу. Након што индијска влада није успела да убеди Пекинг да повуче снаге са заузетих територија, Делхи се још једном окренуо спољашњем уравнотежавању унапређујући и продубљујући сарадњу са државама чланицама QUAD.

Прикључивањем QUAD, индијска политика према НР Кини добила је додатну димензију јер су тиме у надметање укључене и Сједињене Државе, Јапан и Аустралија чиме је индо-кинески спор постао део ширег надметања Кине, као ревизионистичке силе, и *status quo* држава које желе да одрже постојећи поредак. Међутим, Делхи, у својој тежњи да задржи своју независну спољну политику успорава развој QUAD, али исто тако долази и у размирице са својим партнерима. Последица различите перцепције догађаја као што су сукоб у Украјини, успон ауторитаризма у свету или кинеска експанзија (која је знатно већа претња за Индију него за било коју државу QUAD), јесте постојање несугласица између Делхија са једне стране и свих других чланица са друге. Потреба, али и жеља, Индије да балансира између Кине и Сједињених Држава, оличене у QUAD, у све поларизованијем свету биће највећи спољнополитички изазов за Модиреве владе у његовом трећем мандату.

РЕФЕРЕНЦЕ

Богичевић, Александар. 2023. „Кинеско-индијски односи – постоји ли безбедносна дилема?” *Међународна политика* 74 (1187): 29–57. DOI: 10.18485/iipe_mp.2023.74.1187.2.

Anwar, Anu. 2023. “As US, China Fight Over Bangladesh, India Is the Real Winner.” *The Diplomat*. thediplomat.com/2023/01/as-us-china-fight-over-Bangladesh-india-is-the-real-winner/

Australian Government Defence. 2024. “Australian National Defence Strategy.” *Australian Government Defence*. <https://www.defence.gov.au/about/strategic-planning/2024-national-defence-strategy-2024-integrated-investment-program>.

Bajpae, Chietigj. 2022. *China in India's Post-Cold War Engagement with Southeast Asia*. Oxford: Routledge.

Berkofsky, Alex. 2023. “India and China—Two Countries Marching the March of Folly.” In *India's Foreign Policy and Economic Challenges*. eds. Silvio Beretta, Axel Berkofsky and Giuseppe Iannini, 119–135. New York: Springer.

Business Standard. 2023. “India, now a great power, has to choose side in Ukraine war: Senator Warner.” *Business Standard*. 3 March 2023. <https://www.business-standard.com/article/current-affairs/>

india-now-a-great-power-has-to-choose-side-in-ukraine-war-senator-warner-123030300103_1.html.

Chaudhury, Dipanjan Roy. 2022. "Japan cancels plan to pick up aid from India." *The Economic Times*. 28 April 2022. <https://economictimes.indiatimes.com/news/india/japan-cancels-plan-to-pick-up-aid-from-india/articleshow/91137548.cms>.

Chellaney, Brahma. 2013. "China's salami-slice strategy." *The Japan Time*. japantimes.co.jp/opinion/2013/07/25/commentary/world-commentary/chinas-salami-slice-strategy/#.XQK9oIgzblIV.

De Estrada Sullivan, Kate. 2023. "India and the Quad: When a 'Weak Link' Is Powerful." *The National Bureau of Asian Research*. <https://nbr.org/publication/india-and-the-quad-when-a-weak-link-is-powerful/>.

Deb, Urmika. 2024. "India in the Quad: insider or outlier?" *The Strategist*. 2 April 2024. <https://www.aspistrategist.org.au/india-in-the-quad-insider-or-outlier/>.

Deepak, B.R. 2022. *India and China: Beyond the Binary of Friendship and Enmity*. New York: Springer.

Deccan Herald. 2024. "All countries have 'freedom of choice': India on US criticism over Modi-Putin bonhomie in Russia." *Deccan Herald*. <https://www.deccanherald.com/india/all-countries-have-freedom-of-choice-india-on-us-criticism-of-its-ties-with-russia-3122361>.

Dendrinou, Viktoria, and Alberto Nardelli. 2024. "India is now Russia's No. 2 supplier of restricted technology." *Fortune*. 13 October 2024. <https://fortune.com/2024/10/12/india-russia-no-2-supplier-restricted-technology-western-sanctions-ukraine-invasion/>.

Dhar, Biswajit. 2024. "Cheap Russian Oil Fuels India's Response to Ukraine War." *The Diplomat*. 23 February 2024. <https://thediplomat.com/2024/02/cheap-russian-oil-fuels-indias-response-to-ukraine-war/>.

Gale, Jesse Barker, and Andrew Shearer. 2018. "The Quadrilateral Security Dialogue and the Maritime Silk Road Initiative." In *China's Maritime Silk Road: Strategic and Economic Implications for the Indo-Pacific Region*, ed. Nicholas Szechenyi, 30–33. New York: Center for Strategic & International Studies.

- Ganguly, Šumit. 2022. "India Must Take a Stand on Russia's War in Ukraine." *Foreign Policy*. 3 March 2022. <https://foreignpolicy.com/2022/03/03/india-ukraine-russia-war-putin-weapons-un/>.
- Ganguly, Šumit, Manjeet Padresi and William Thompson. 2023. *The Sino-Indian Rivalry: Implications for World Order*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Government of Japan. 2022. "National Defence Strategy." 16 December 2022. *Government of Japan*. https://www.mod.go.jp/j/policy/agenda/guideline/strategy/pdf/strategy_en.pdf.
- Grossman, Derek. 2019. "How the U.S. Is Thinking About the Quad." *The RAND Blog*. 7 February 2019. <https://www.rand.org/pubs/commentary/2019/02/how-the-us-is-thinking-about-the-quad.html>.
- Grossman, Derek. 2022. "Russia Looks Less and Less Like India's Friend." *The RAND*. 4 March 2022. <https://www.rand.org/pubs/commentary/2022/03/russia-looks-less-and-less-like-indias-friend.html>.
- He, Kai. 2012. "Undermining adversaries: Unipolarity, threat perception, and negative balancing strategies after the Cold War." *Security Studies* 21 (2): 154–191. DOI: 10.1080/09636412.2012.679201.
- Hoffman, Steven A. 2004. "Perception and China Policy in India." In *The India-China Relationship: What the United States Needs to Know*, eds. Francine R. Frankel and Harry Harding, 33–74. New York: Columbia University Press.
- Klan, Anthony. 2022. "'Major drowning' of Chinese soldiers in India skirmish: new claims." *The Klaxon*. 2 February 2022. <https://theklaxon.com.au/home-china-india-clash-death-58xj7/>.
- Madan, Tanvi. 2021. "Major Power Rivalry in South Asia." *Council on Foreign Affairs*. October 2021. <https://www.cfr.org/report/major-power-rivalry-south-asia>.
- Malhotra, Aditi. 2023. "Engagement, not Entanglement: India's Relationship with the QUAD." *Georgetown Journal of International Affairs*. 1 May 2023. <https://gjia.georgetown.edu/2023/05/01/engagement-not-entanglement-indias-relationship-with-the-quad/>.
- Medcalf, Rory. 2020. *Contest for the Indo-Pacific: Why China Won't Map the Future*. Carlton: La Trobe University Press.

- Meijer, Hugo, and Luis Simón. 2021. "Covert balancing: Great Powers, secondary states and US balancing strategies against China." *International Affairs* 97 (2): 463–481. DOI: 10.1093/ia/iaa228.
- Miller, Manjari Chatterjee. 2021. "The Quad, AUKUS, and India's Dilemmas." *Council on Foreign Affairs*. 13 October 2021. <https://www.cfr.org/article/quad-aukus-and-indias-dilemmas>.
- Ministry of External Affairs of India. 2017. "Official Spokesperson's response to a query on the participation of India in OBOR/BRI Forum." *Ministry of External Affairs of India*. 13 May 2017. <https://www.mea.gov.in/media-briefings.htm?dtl/28463/Official+Spokespersons+response+to+a+query+on+participation+of+India+in+OBORBRI+Forum>.
- Nedić, Pavle. 2023. "Southeast Asia between the US and China's visions for the world." In *New Chinese Initiatives for a Changing Global Security*, eds. Nenad Stekić and Aleksandar Mitić, 111–125. Beograd: Institut za međunarodnu politiku i privredu.
- Panda, Jagannath. 2020. "China as A Revisionist Power in Indo-Pacific and India's Perception: A Power-Partner Contention." *Journal of Contemporary China*, 30 (127): 1–17.
- Panda, Jagannath. 2021. "China's BRI diplomacy: What it means to India and India's rise." *Econstor*. <https://www.econstor.eu/bits/tream/10419/235511/1/1761310097.pdf>.
- Pant, V. Harsh, and Kalpit A. Mankikar. 2024. "The Fatal Flaw in India's China Strategy." *Foreign Affairs*. 14 November 2024. <https://www.foreignaffairs.com/india/fatal-flaw-indias-china-strategy>.
- Pathak, Sriparna, and Obja Borah Hazarika. 2022. "Reasons and Reactions to the Galwan Clash: An Indian Perspective." *Journal of Territorial and Maritime Studies* 9 (2): 83–101. DOI: 10.2307/JTMS.9.2.83.
- Sachdeva, Gulshan. 2019. "Indian Perceptions of the Chinese Belt and Road Initiative." *HKTDC Research*. <https://research.hktdc.com/en/article/MzYzMMDM2MTMy>.
- Smith, Jeff M. 2019. "India and the Quad: weak link or keystone?" *The Strategist*. 15 January 2019. <https://www.aspistrategist.org.au/india-and-the-quad-weak-link-or-keystone/>.

- Spektor, Matias. 2023. "In Defense of the Fence Sitters: What the West Gets Wrong About Hedging." *Foreign Affairs*. 18 April 2023. <https://www.foreignaffairs.com/world/global-south-defense-fence-sitters>.
- Sun, Yun. 2020. "The Ladakh clash: China's India dilemma." *Global Asia*. September 2020. https://globalasia.org/v15no3/debate/the-ladakh-clash-chinas-india-dilemma_sun-yun.
- Suryanarayana, Pisupati Sadasiva. 2021. *Elusive Tipping Point, The: China-india Ties For A New Order*. Singapore: World Scientific.
- Tarapore, Arzan. 2023. "Zone balancing: India and the Quad's new strategic logic." *International Affairs* 99 (1): 239–257. DOI: 10.1093/ia/iiaac281.
- The Indian Express*. 2022. "State of border will determine state of India-China relationship: Jaishankar." 31 August 2022. <https://indianexpress.com/article/india/india-china-ties-border-jaishankar-8120295/>.
- Traub, James. 2022. "Cold War 2.0 Is Ushering In Nonalignment 2.0." *Foreign Policy*. 9 July 2022. <https://foreignpolicy.com/2022/07/09/nonalignment-us-china-cold-war-ukraine-india-global-south/>.
- United States Department of Defence. 2022. "National Defence Strategy." *United States Department of Defence*. 27 October 2022. <https://media.defense.gov/2022/Oct/27/2003103845/-1/-1/1/2022-NATIONAL-DEFENSE-STRATEGY-NPR-MDR.pdf>.
- Waltz, Kenneth. 1979. *Theory of International Politics*. Reading: Addison-Wesley.
- White House. 2021. "QUAD Leaders Joint Statement: 'The Spirit of the Quad' " 12 March 2021. <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2021/03/12/quad-leaders-joint-statement-the-spirit-of-the-quad/>.

Aleksandar Bogićević*

Strategic Research Institute, University of Defence, Belgrade

QUAD AS A MECHANISM FOR BALANCING THE PEOPLE'S REPUBLIC OF CHINA IN THE INDO-PACIFIC – A CASE STUDY OF INDIA

Resume

The 21st century has thrust several emerging powers into prominence, each striving for a better position within the global order. China has made the most significant strides, utilizing its vast economic resources and growing military capabilities to challenge U.S. supremacy. Yet, China's aspirations for unilateral dominance in Asia have not resonated with Indian leaders, who see no space for their ambitions within Beijing's envisioned hierarchy. Rising tensions in Sino-Indian relations have surfaced, especially as crises along their contested borders intensify, with both nations asserting territorial claims. During Narendra Modi's tenure, the first clear indication of Chinese pressure along the border emerged in mid-2017 at the Doklam plateau, nearly resulting in an open confrontation between Indian and Chinese troops. While the international response was subdued, events in Bhutan heightened the Indian elite's scepticism about Beijing's intentions. This sentiment became visible as Delhi showed increasing interest in collaboration with Australia, Japan, and the United States through the QUAD framework. Later, in 2017, India's participation in its first QUAD meeting signalled its stance on China's expansionist policies. However, Delhi remained cautious, refraining from adopting openly anti-China messages or taking significant risks, hoping Beijing might shift

* Email address: aleksandar.bogicevic@mod.gov.rs; ORCID: 0009-0006-7450-5193.

its stance. China's policy stance remained unchanged, resulting in a stagnation of bilateral relations. A pivotal point in Sino-Indian relations occurred in June 2020, when a skirmish in the Galwan Valley pushed tensions to a peak. Unlike the Doklam events three years earlier, India received widespread support, notably from the White House, which sharply condemned China's actions in this crisis. The confrontation sparked widespread national outrage and domestic anti-China sentiment, making rapid normalization politically unviable for Modi's government. After failing to secure Beijing's withdrawal from occupied territories, Delhi again turned to external balancing by further deepening cooperation with QUAD member states. India's affiliation with the QUAD added a new dimension to its China strategy, bringing the United States, Japan, and Australia into the fray and casting the Indo-China dispute as part of a more significant contest between revisionist China and the status quo powers seeking to preserve the current order. Yet, Delhi's desire to maintain an independent foreign policy has slowed the QUAD's progress, leading to friction with its partners. Diverging perspectives on issues such as the Ukraine conflict, the rise of authoritarianism, and China's expansion (which poses a more immediate threat to India than other QUAD members) have underscored differences between Delhi and its allies. Balancing between China and the United States, embodied by its engagement in the QUAD, will likely pose the most formidable foreign policy challenge for Modi's administration in a world growing ever more polarized. By joining the QUAD, India's approach to the PRC gained an additional dimension, as the contest now includes the United States, Japan, and Australia, positioning the Indo-China dispute within the broader rivalry between China as a revisionist power and the status quo states aiming to maintain the existing order. Delhi's commitment to preserving its independent foreign policy has slowed the QUAD's development and created tensions with its partners. Differences in perception—over issues like the conflict in Ukraine, the

rise of authoritarianism, or China's expansion (which poses a more direct threat to India than other QUAD states)—have led to discord between Delhi and the other members. India's need and desire to balance between China and the United States, as embodied by the QUAD, will be the greatest foreign policy challenge for Modi's government in his third term amidst an increasingly polarized world.

Keywords: *India, PR China, QUAD, external balancing, Indo-Pacific, rivalry, multilateral cooperation, United States.*
